

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul X — Nr. 79

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 19 februarie 1998

SUMAR

	Pagina	Nr.	Pagina
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE			
Decizia nr. 210 din 5 iunie 1997 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă	2	nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi	8
Decizia nr. 717 din 19 decembrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă	3	Decizia nr. 548 din 4 decembrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 din Legea fondului funciar nr. 18/1991	9-10
★		Decizia nr. 550 din 4 decembrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330 ¹ , art. 330 ² , art. 330 ³ și ale art. 330 ⁴ din Codul de procedură civilă	10-11
Decizia nr. 213 din 12 iunie 1997 privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1191 din Codul civil	4	Decizia nr. 551 din 4 decembrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330 ¹ , art. 330 ² , art. 330 ³ și ale art. 330 ⁴ din Codul de procedură civilă	12-13
Decizia nr. 619 din 9 decembrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 1191 din Codul civil	5	Decizia nr. 552 din 4 decembrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330 ¹ , art. 330 ² , art. 330 ³ și ale art. 330 ⁴ din Codul de procedură civilă	13-14
★		Decizia nr. 553 din 4 decembrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330 ¹ , art. 330 ² , art. 330 ³ și ale art. 330 ⁴ din Codul de procedură civilă	14-15
Decizia nr. 266 din 18 iunie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330 ¹ , art. 330 ² , art. 330 ³ și ale art. 330 ⁴ din Codul de procedură civilă	5-6		
Decizia nr. 633 din 9 decembrie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330, art. 330 ¹ , art. 330 ² , art. 330 ³ și a art. 330 ⁴ din Codul de procedură civilă	6-7	HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
★		80. — Hotărâre privind exceptarea sau reducerea taxelor vamale aplicate în anul 1998 pentru unele produse de bumbac	16
Decizia nr. 299 din 1 iulie 1997 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 din Legea			

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 210*)**

din 5 iunie 1997

privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă

Lucian Stângu — președinte
 Romul Petru Vonica — judecător
 Victor Dan Zlătescu — judecător
 Florentina Geangu — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 2 aprilie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 3.214/1996, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă.

Din cuprinsul încheierii de sesizare rezultă că excepția a fost invocată de Puiu Ursu Eleonora-Paula și că privește atât dispozițiile art. 330 din Codul de procedură civilă, cât și pe cele ale art. 31 din Legea nr. 56/1993.

În motivarea excepției se susține că, pe de o parte, prevederile art. 330 din Codul de procedură civilă contravin dispozițiilor art. 131 din Constituție, potrivit cărora procurorii își desfășoară activitatea sub autoritatea ministrului justiției, iar pe de altă parte, că art. 31 din Legea nr. 56/1993 încalcă prevederile art. 123 alin. (2) din Constituție care garantează independența totală a judecătorilor.

Exprimându-și opinia potrivit dispozițiilor art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, instanța supremă apreciază că excepția de neconstituționalitate privind art. 330 din Codul de procedură civilă este neîntemeiată și că prevederile art. 31 din Legea nr. 56/1993 nu au nici o incidență în cauză.

Față de cele arătate și având în vedere că instanța de judecată a considerat, în conformitate cu art. 23 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, ca irelevantă excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 31 din Legea nr. 56/1993, urmează ca, prin decizia de față, Curtea Constituțională să se pronunțe numai cu privire la neconstituționalitatea art. 330 din Codul de procedură civilă.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330 din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330 din Codul de procedură civilă, invocată de Puiu Ursu Eleonora-Paula în Dosarul nr. 3.214/1996 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 5 iunie 1997.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Lucian Stângu

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea este competentă să soluționeze excepția invocată, fiind legal sesizată.

Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996 și, respectiv, nr. 255 din 22 octombrie 1996, a constatat că dispozițiile art. 330 din Codul de procedură civilă sunt constituționale.

Potrivit art. 125 alin. (3) din Constituție, legea este cea care stabilește căile de atac, acestea fiind incluse în procedura de judecată, iar art. 128 din Constituție prevede că, împotriva hotărârilor judecătorești, părțile interesate și Ministerul Public pot exercita căile de atac, în condițiile legii. Or, legea — art. 330 din Codul de procedură civilă — acordă procurorului general dreptul de a exercita, din oficiu sau la cererea ministrului justiției, recursul în anulare. Nici procedura civilă, în textul menționat, și nici Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, în art. 31, nu condiționează exercitarea de către Ministerul Public a căilor de atac împotriva hotărârilor judecătorești de avizul ministrului justiției. Este firesc să fie așa, deoarece principiile legalității și imparțialității, înscrise în art. 131 alin. (1) din Constituție, care stau la baza activității procurorilor, și rolul Ministerului Public, al cărui șef este procurorul general, de reprezentant al intereselor societății, apărător al ordinii de drept și al drepturilor și libertăților cetățenilor, îi conferă acestuia independență în exercitarea atribuțiilor și în asigurarea respectării legii (art. 30 alin. 3 din Legea nr. 92/1992).

În sensul dispozițiilor constituționale, în baza autorității sale, ministrul justiției va putea cere Ministerului Public promovarea unor acțiuni corespunzând interesului public, însă nu va putea să dispună ca acesta să nu-și exercite atribuțiile proprii prevăzute în lege.

Autoritatea ministrului justiției se exercită, potrivit art. 37 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, prin procurorul general, în condițiile prevăzute la art. 38 din aceeași lege.

Prin urmare, dispozițiile textului de lege atacat sunt constituționale.

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

*) A se vedea și Decizia Curții Constituționale nr. 717 din 19 decembrie 1997, publicată la pag. 3.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 717
din 19 decembrie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă

Nicolae Popa — președinte
Costică Bulai — judecător
Viorel Mihai Ciobanu — judecător
Mihai Constantinescu — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Paula C. Pantea — procuror
Florentina Geangu — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Puiu Ursu Eleonora-Paula împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 210 din 5 iunie 1997.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 10 decembrie 1997, în prezența recurentei, a reprezentantului Ministerului Public și în lipsa celorlalte părți legal citate, și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 19 decembrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 2 aprilie 1997, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330 din Codul de procedură civilă, ridicată de Puiu Ursu Eleonora-Paula.

Prin Decizia nr. 210 din 5 iunie 1997 Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate invocată. Această soluție s-a fundamentat pe Decizia Curții Constituționale nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96/1996, prin care s-a constatat că prevederile art. 330 din Codul de procedură civilă sunt constituționale.

Împotriva acestei decizii a declarat recurs, în termen legal, Puiu Ursu Eleonora-Paula, pentru următoarele motive:

— potrivit Legii nr. 142/1997 privind modificarea și completarea Legii nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, s-a schimbat relația dintre procurorul general și ministrul justiției;

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Puiu Ursu Eleonora-Paula împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 210 din 5 iunie 1997.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 19 decembrie 1997.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Nicolae Popa

— practica retragerii recursurilor în anulare având ca obiect dreptul de proprietate imobiliară confirmă netemeinicia exercitării acestei căi de atac în temeiul art. 330 din Codul de procedură civilă.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că recursul este neîntemeiat, ținând seama de practica jurisdicțională a Curții, care confirmă temeinicia deciziei recurate.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330 din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Motivele de recurs formulate sunt neîntemeiate, întrucât nici modificarea Legii nr. 92/1992, nici practica retragerii recursurilor în anulare de către procurorul general nu infirmă constituționalitatea art. 330 din Codul de procedură civilă ce face obiectul excepției. De asemenea, legitimitatea constituțională a acestei prevederi a fost confirmată prin Decizia Curții Constituționale nr. 96/1996, astfel încât, sub acest aspect, decizia recurată, care a avut în vedere obligativitatea *erga omnes* a deciziilor Curții, este temeinică și legală.

De altfel, în Decizia nr. 96/1996 s-a reținut că încălcarea principiului separației puterilor în stat sau săvârșirea de infracțiuni de către judecători în legătură cu hotărârea pronunțată de ei, care constituie motivele recursului în anulare, prevăzute la art. 330 din Codul de procedură civilă, intră în sfera intereselor generale ale societății, care în activitatea judiciară sunt reprezentate, potrivit art. 130 alin. (1) din Constituție, de către Ministerul Public.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ**DECIZIA Nr. 213*)**
din 12 iunie 1997**privind excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1191 din Codul civil**

Nicolae Popa — președinte
Viorel Mihai Ciobanu — judecător
Victor Dan Zlătescu — judecător
Doina Suliman — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit prevederilor art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Prin Încheierea din 26 martie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 364/1996, Judecătoria Mediaș a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1191 din Codul civil, invocată de reprezentanții părților Chirilă Ioan și Chirilă Maria.

Excepția este motivată pe faptul că textul atacat ar contraveni art. 134 din Constituție, care prevede că economia României este o economie de piață.

Reprezentanții reclamantei Hudak Elena apreciază că invocarea excepției urmărește tergiversarea soluționării cauzei și solicită respingerea ei, deoarece art. 1191 din Codul civil nu are nici o incidență în cauză.

Exprimându-și opinia potrivit art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, instanța de judecată apreciază că dispozițiile art. 1191 din Codul civil nu aduc atingere drepturilor fundamentale ale cetățenilor și nici prevederilor art. 134 din Constituție. Faptul că și în prezent textul prevede suma sau valoarea de 250 lei ca limită ce nu poate fi depășită, în cazul în care dovada actului juridic se face cu martori, este o problemă ce privește politica legislativă și nu constituționalitatea.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, raportul întocmit de judecătorul raportor, dispozițiile art. 1191 din Codul civil, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Față de cele arătate și în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1191 din Codul civil, invocată de Chirilă Ioan și Chirilă Maria în Dosarul nr. 364/1996 al Judecătoriei Mediaș.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 12 iunie 1997.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Nicolae Popa

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

*) A se vedea și Decizia Curții Constituționale nr. 619 din 9 decembrie 1997, publicată la pag. 5.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ**DECIZIA Nr. 619
din 9 decembrie 1997****referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 1191 din Codul civil**

Ioan Muraru — președinte
 Costică Bulai — judecător
 Mihai Constantinescu — judecător
 Lucian Stângu — judecător
 Florin Bucur Vasilescu — judecător
 Paula C. Pantea — procuror
 Doina Suliman — magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Chirilă Ioan și Chirilă Maria împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 213 din 12 iunie 1997.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 2 decembrie 1997 și au fost consemnate în încheierea din aceeași dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 9 decembrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Judecătoria Mediaș, prin Încheierea nr. 12 din 26 martie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 364/1996, a sesizat Curtea

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Constată că recursul declarat de Chirilă Ioan și Chirilă Maria împotriva Deciziei nr. 213 din 12 iunie 1997 este nul, fiind nemotivat.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 9 decembrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Doina Suliman

★

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ**DECIZIA Nr. 266*)
din 18 iunie 1997****referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și ale art. 330⁴
din Codul de procedură civilă**

Lucian Stângu — președinte
 Romul Petru Vonica — judecător
 Victor Dan Zlătescu — judecător
 Maria Bratu — magistrat-asistent
 Completul de judecată, convocat potrivit art. 24

alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 18 aprilie 1997, pronunțată în Dosarul

nr. 196/1997, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, invocată de Gheorghiu Ceafi Maria.

În motivarea excepției se susține că dispozițiile atacate contravin prevederilor art. 128 din Constituție, întrucât instituie numai în favorarea Ministerului Public o cale de atac

*) A se vedea și Decizia Curții Constituționale nr. 633 din 9 decembrie 1997, publicată la pag. 6.

fără termen și se încalcă principiul irevocabilității hotărârilor judecătorești.

Exprimându-și opinia potrivit art. 23 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, instanța supremă apreciază că excepția este neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, Curtea este competentă să soluționeze excepția cu care a fost legal sesizată.

Asupra constituționalității art. 330, art. 330², art. 330³ și a art. 330⁴ din Codul de procedură civilă Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, rămasă definitivă prin Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996 și, respectiv, nr. 255 din 22 octombrie 1996, prin care, pe de o parte, s-a constatat că prevederile art. 330, ale art. 330² alin 2, ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă sunt constituționale, iar pe de altă parte, s-a admis excepția de neconstituționalitate a art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă, ținându-se seama de data introducerii recursului în anulare.

Având în vedere că un text declarat neconstituțional nu mai poate face obiectul unei noi excepții de neconstituționalitate, deoarece, potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate invocată de Gheorghiu Ceafi Maria în Dosarul nr. 196/1997 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă, privind:

- dispozițiile art. 330, ale art. 330² alin. 2, ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă;
- dispozițiile art. 330¹ și ale art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă,

fiind lipsită de obiect.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.
Pronunțată la data de 18 iunie 1997.

PREȘEDINTE,

prof. univ. dr. Lucian Stângu

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 633 din 9 decembrie 1997

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și a art. 330⁴
din Codul de procedură civilă**

Ioan Muraru	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Viorel Mihai Ciobanu	— judecător
Mihai Constantinescu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

și art. 26 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, deciziile definitive ale Curții Constituționale sunt obligatorii *erga omnes*, rezultă că excepțiile privind art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă sunt lipsite de obiect, urmând să fie respinsă ca vădit nefondate.

De asemenea, urmează să fie respinsă ca vădit nefondată și excepția privind dispozițiile art. 330, ale art. 330² alin. 2, ale art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, întrucât nu au intervenit elemente noi care să determine schimbarea practicii constante a Curții Constituționale.

În ceea ce privește dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, se constată că prin Legea nr. 17/1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 26 din 18 februarie 1997, acestea au suferit modificări.

Este de observat că din textul actual au fost înlăturate prevederile ce formau obiectul excepției de neconstituționalitate. Astfel, recursul în anulare nu mai poate fi declarat oricând de către Ministerul Public, ci numai în termen de 6 luni de la data când hotărârea judecătorească a rămas irevocabilă, pentru motivul prevăzut la art. 330 pct. 1, sau de la data când hotărârea de condamnare a rămas definitivă, pentru motivul prevăzut la art. 330 pct. 2 din Codul de procedură civilă. Motivele de neconstituționalitate invocate nu mai pot fi reținute. Rezultă din cele arătate că, în urma modificării textului de lege atacat, excepția este în prezent lipsită de obiect, urmând a fi respinsă ca vădit nefondată. În acest sens Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 37 din 25 februarie 1997, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 64 din 15 aprilie 1997.

Pe rol, pronunțarea asupra recursului declarat de Gheorghiu Ceafi Maria împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 266 din 18 iunie 1997.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 3 decembrie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa părților legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 9 decembrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 18 aprilie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 196/1997 al acestei instanțe, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și a art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, ridicată de Gheorghiu Ceafi Maria.

Prin Decizia nr. 266 din 18 iunie 1997 Curtea Constituțională a respins ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă. Această soluție s-a fundamentat pe practica jurisdicțională a Curții Constituționale în materia recursului în anulare.

Împotriva deciziei sus-menționate a declarat recurs Gheorghiu Ceafi Maria, în termen legal, cu motivarea că Parchetul General are o nejustificată poziție privilegiată, prin faptul că poate oricând să atace o hotărâre definitivă prin introducerea unui recurs în anulare; mai mult, este nejustificată, de asemenea, critica sa pe motiv că instanțele și-ar fi depășit atribuțiile, câtă vreme însuși Decretul nr. 223/1974 prevedea că litigiile izvorând din aplicarea dispozițiilor lui sunt de competența instanțelor judecătorești.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, întrucât excepția a fost respinsă ca vădit nefondată, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că recursul este neîntemeiat, întrucât, cu privire la dispozițiile art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin decizii definitive, care, potrivit art. 145 alin. (2) din Constituție, sunt obligatorii *erga omnes* și au putere numai pentru viitor.

Camera Deputaților și Senatul nu au comunicat punctele lor de vedere.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 25 și al art. 26 din Legea nr. 47/1992,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge recursul declarat de Gheorghiu Ceafi Maria împotriva Deciziei Curții Constituționale nr. 266 din 18 iunie 1997.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 9 decembrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

CURTEA,

având în vedere decizia atacată, motivele de recurs invocate, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, prevederile art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, raportate la dispozițiile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

Primul motiv de recurs, care vizează poziția pretins privilegiată a Ministerului Public în raport cu celelalte părți din proces, este neîntemeiat.

Art. 128 din Constituție prevede că exercitarea căilor de atac se poate realiza în condițiile prevăzute de lege. O asemenea lege este Codul de procedură civilă și nici o dispoziție constituțională nu limitează dreptul legiuitorului la o anumită reglementare a unei căi de atac, cu condiția, desigur, de a nu aduce atingere altor texte constituționale. Cât privește dreptul exclusiv al procurorului general de a declara recurs în anulare, trebuie avute în vedere dispozițiile art. 130 din Constituție, care prevăd că Ministerul Public reprezintă interesele generale ale societății și apără ordinea de drept. Cele două situații prevăzute la art. 330 din Codul de procedură civilă, în care procurorul general poate promova recurs în anulare, relevă tocmai apărarea acestor valori fundamentale ale statului de drept.

Rezultă că, departe de a constitui un privilegiu, recursul în anulare reprezintă o modalitate legală de reparare a unor grave erori judiciare, ce se realizează printr-o autoritate publică abilitată constituțional în acest sens.

Cât privește motivul de recurs privind exercitarea ori-când de către procurorul general a recursului în anulare, nici acesta nu este întemeiat, întrucât, prin Legea nr. 17/1997, a fost limitat la 6 luni dreptul procurorului general de a introduce recurs în anulare, fapt pentru care, în mod corect, prin decizia recurată, excepția a fost respinsă ca fiind lipsită de obiect.

Și ultimul motiv de recurs, care privește modul în care a fost formulat recursul în anulare de către procurorul general, cu invocarea unui act normativ abrogat — Decretul nr. 223/1974 —, urmează a fi respins. Acest motiv privește fondul litigiului, care este de competența exclusivă a instanțelor judecătorești.

Magistrat-asistent,

Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 299*)
din 1 iulie 1997referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 din Legea nr. 94/1992
privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi

Romul Petru Vonica — președinte
Lucian Stângu — judecător
Florin Bucur Vasilescu — judecător
Valer-Vasilie Bică — magistrat-asistent

Completul de judecată, convocat potrivit art. 24 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, constată următoarele:

Prin Încheierea din 8 mai 1997, pronunțată în Dosarul nr. 69/1996, Curtea de Conturi — Colegiul juridicțional Bihor sesizează Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 49 din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, invocată de Societatea Comercială „Compania de Îmbuteliat Coca Cola Bihor” — S.A.

Motivele ridicării excepției de neconstituționalitate sunt următoarele:

— „o dată cu modificarea art. 31 din Legea nr. 32/1968 și abrogarea art. 32—35 din aceeași lege prin Ordonanța Guvernului nr. 12 din 14 ianuarie 1994, aprobată prin Legea nr. 68/1994, s-a instituit un singur organ competent să soluționeze plângerile îndreptate împotriva actelor de constatare a contravențiilor, și anume judecătoria în a cărei rază teritorială a fost săvârșită contravenția“;

— art. 49 din Legea nr. 94/1992 încalcă dispozițiile art. 128 din Constituție privind folosirea căilor de atac, deoarece textul său dă în competența Colegiului juridicțional judecarea în primă și ultimă instanță a plângerilor îndreptate împotriva proceselor-verbale de constatare și sancționare a contravențiilor încheiate de organele de control ale Curții de Conturi.

Colegiul juridicțional Bihor al Curții de Conturi opinează că excepția invocată, precum și susținerile autoarei acesteia sunt lipsite de temei, deoarece competența materială de a judeca plângerile formulate împotriva proceselor-verbale de constatare și sancționare, întocmite de organele de control ale Curții de Conturi, a fost stabilită pentru colegiul juridicțional al acesteia printr-o lege specială — Legea nr. 94/1992 —, astfel cum prevede art. 1 pct. 1 din Codul de procedură civilă și cum statuează și art. 139 alin. (1) teza a II-a din Constituție, potrivit căruia Curtea de Conturi este și organ de jurisdicție în domeniul financiar. De asemenea, se arată că, în temeiul art. 128 din Constituție și

nu contrar acestuia, Legea nr. 94/1992 cuprinde dispoziții derogatorii de la Codul de procedură civilă în privința căilor de atac.

CURTEA,

având în vedere actele dosarului, încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor și dispozițiile legale atacate ca neconstituționale, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Societatea Comercială „Compania de Îmbuteliat Coca Cola Bihor” — S.A. a invocat în fața Curții de Conturi — Colegiul juridicțional Bihor excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 din Legea nr. 94/1992.

Plenul Curții Constituționale, prin Decizia nr. II din 15 februarie 1995 privind înțelesul noțiunii de „instanță judecătorească” în cadrul controlului de constituționalitate pe cale de excepție, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 47 din 13 martie 1995, a statuat că instanțele Curții de Conturi nu pot sesiza Curtea Constituțională cu excepții de neconstituționalitate, deoarece sesizările nu pot proveni decât de la instanțele judecătorești care, în sensul constituțional al termenului, sunt cele prevăzute la art. 125 alin. (1) din Constituție și de Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, respectiv Curtea Supremă de Justiție, judecătoriile, tribunalele și curțile de apel. Instanțele Curții de Conturi, neavând calitatea de instanțe judecătorești, exercitând doar atribuții jurisdicționale, nu pot deci sesiza Curtea Constituțională.

În același sens Curtea s-a pronunțat și prin Decizia nr. 31 din 22 martie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 105 din 30 mai 1995.

Întrucât deciziile Plenului Curții Constituționale sunt obligatorii pentru completele de judecată, așa cum se prevede la art. 26 din regulamentul său de organizare și funcționare, iar considerentele care au fundamentat această decizie, precum și Decizia nr. 31 din 22 martie 1995 subzistă și în speța de față, neexistând nici un element nou care să le infirme și deci să facă necesară reconsiderarea lor, excepția urmează a fi respinsă ca vădit nefondată, deoarece sesizarea Curții s-a făcut cu încălcarea dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 24 alin. (2) și al art. 25 din Legea nr. 47/1992, în unanimitate,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge ca vădit nefondată excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 49 din Legea nr. 94/1992 privind organizarea și funcționarea Curții de Conturi, invocată de Societatea Comercială „Compania de Îmbuteliat Coca Cola Bihor” — S.A. în Dosarul nr. 69/1996 al Curții de Conturi — Colegiul juridicțional Bihor.

Cu recurs în termen de 10 zile de la comunicare.

Pronunțată la data de 1 iulie 1997.

PRESEDINTE,

dr. Romul Petru Vonica

Magistrat-asistent,
Valer-Vasilie Bică

*) Definitivă prin nerecurare.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 548

din 4 decembrie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 din Legea fondului funciar nr. 18/1991

Ioan Muraru	— președinte
Mihai Constantinescu	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Valer-Vasilie Bică	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 din Legea fondului funciar nr. 18/1991.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 27 noiembrie 1997 și au fost consemnate în încheierea din acea dată, când, având nevoie de timp pentru a delibera, Curtea a amânat pronunțarea pentru data de 4 decembrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 17 aprilie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 9.882/1996, Judecătoria Brașov a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, invocată de Neustadter Kurt în proces cu Consiliul Local Brașov, într-o cauză civilă având ca obiect constatarea nulității unui act privind o suprafață de teren.

Din conținutul încheierii nu rezultă care sunt motivele pentru care s-a ridicat excepția, însă din concluziile scrise, anexate, rezultă că autorul acesteia consideră neconstituțional art. 47 din Legea nr. 18/1991, deoarece contravine dispozițiilor art. 12 din Constituția din 21 august 1965, precum și prevederilor art. 41 alin. (2) din Constituția din 1991.

În opinia instanței, excepția de neconstituționalitate este întemeiată, deoarece există „o vădită contradicție între dispozițiile legii fundamentale a țării, care statuează interdicția privind proprietatea asupra terenurilor numai în privința cetățenilor străini și apatrizilor și prevederile legii fondului funciar, care se referă și la persoanele fizice care nu au domiciliul în România”.

Potrivit art. 24 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, s-au solicitat puncte de vedere celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

Nici una dintre aceste autorități nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare și concluziile scrise ale autorului excepției, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, precum și dispozițiile atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, republicată, reține:

În legătură cu competența de soluționare a excepției, Curtea constată că aceasta intră în atribuțiile sale, chiar dacă dispozițiile art. 47 din Legea nr. 18/1991, invocate a fi neconstituționale, sunt anterioare Constituției, întrucât au produs efecte și după intrarea ei în vigoare.

Textul art. 47 din Legea nr. 18/1991, a cărui constituționalitate se contestă, este următorul:

„Persoanele fizice care nu au cetățenia română și domiciliul în România, precum și persoanele juridice care nu au naționalitate română și sediul în România nu pot dobândi în proprietate terenuri de orice fel prin acte între vii.

Persoanele prevăzute în alineatul precedent, care dobândesc în proprietate terenuri prin moștenire, sunt obligate să le înstrăineze în termen de 1 an de la data dobândirii, sub sancțiunea trecerii în mod gratuit a acestora în proprietatea statului și în administrarea Agenției pentru Dezvoltare și Amenajare Rurală.

Persoanele prevăzute la alin. 1, care au dobândit în proprietate terenuri înainte de data intrării în vigoare a prezentei legi, sunt obligate să le înstrăineze în termen de 1 an de la această dată, sub sancțiunea trecerii în mod gratuit a terenurilor în proprietatea statului și în administrarea Agenției pentru Dezvoltare și Amenajare Rurală.”

Acest text legal se raportează la dispozițiile Constituției din anul 1991 și nu la cele ale Constituției din 21 august 1965, astfel cum susține autorul excepției, deoarece aceasta ar avea semnificația încălcării principiului constituțional al neretroactivității legii, ce se aplică și controlului constituționalității acesteia. De aceea, așa cum s-a statuat și prin Decizia nr. 73, pronunțată la 19 iulie 1995 de Curtea Constituțională, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 177 din 8 august 1995, Curtea nu este competentă să examineze concordanța legilor anterioare Constituției cu prevederile constituționale existente la data adoptării lor.

De altfel, actul normativ cu valoare constituțională în vigoare la data adoptării Legii nr. 18/1991 era Decretul-lege nr. 2 din 27 decembrie 1989 privind constituirea, organizarea și funcționarea Consiliului Frontului Salvării Naționale și a consiliilor teritoriale ale Frontului Salvării Naționale.

În ceea ce privește constituționalitatea art. 47 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, Curtea Constituțională s-a pronunțat prin Decizia nr. 342 din 29 septembrie 1997, definitivă și obligatorie, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 333 din 27 noiembrie 1997, statuând că prevederile acestuia contravin dispozițiilor art. 41 alin. (2), (7) și (8) din Constituție, fiind deci abrogate potrivit art. 150 alin. (1) din legea fundamentală.

Pentru a decide astfel, Curtea a reținut, în esență, următoarele:

— art. 41 alin. (2) teza a doua din Constituție, prevăzând imperativ că străinii și apatrizii nu pot dobândi dreptul de proprietate asupra terenurilor, nu face nici o distincție privind domiciliul străinilor și al apatrizilor, ceea ce duce neîndoielnic la concluzia că, oriunde ar domiciliu, aceste persoane nu pot dobândi terenuri în țara noastră.

Cât privește persoanele juridice străine, acestea nu sunt nemijlocit avute în vedere în reglementarea constituțională menționată. Este însă neîndoielnic că nici acestea — indiferent unde și-ar afla sediul — nu pot dobândi în proprietate terenuri în România;

— prevederea din art. 41 alin. (2) teza a doua din Constituție nu îngăduie nici un fel de distincție între

categoriile de acte juridice prin care terenurile ar fi dobândite de străini și apatrizi și nici nu trimite la o eventuală reglementare prin lege a condițiilor în care o asemenea dobândire ar putea avea loc;

— trecerea terenurilor, în mod gratuit, în proprietatea statului, prevăzută la art. 47 alin. (2) din Legea nr. 18/1991, echivalează cu o veritabilă confiscare, interzisă de art. 41 alin. (7) din Constituție. O asemenea măsură, care privește bunuri dobândite licit, nu are nici caracterul unei sancțiuni contravenționale, și nici pe acela al unei pedepse, spre a se putea, eventual, justifica prin aplicarea prevederilor art. 41 alin. (8) al legii fundamentale;

— în ceea ce privește alin. 3 al art. 47 din Legea nr. 18/1991, care stabilește termenul de 1 an pentru înstrăinarea terenurilor dobândite în proprietate de către persoanele fizice și juridice străine, înainte de intrarea în vigoare a legii, precum și sancțiunea trecerii lor în mod gratuit în proprietatea statului, în cazul neîndeplinirii acestei obligații, de asemenea, textul nu se află în concordanță cu dispozițiile constituționale. Aceasta deoarece termenul de 1 an de la data intrării în vigoare a legii și-a produs efectele, fiind astfel expirat, iar măsura confiscării — ceea ce reprezintă

de fapt trecerea gratuită a pământului în proprietatea statului — este interzisă de art. 41 alin. (7) din Constituție, în cazul averii dobândite licit, alin. (8) al aceluiași articol statuând că numai bunurile destinate, folosite sau rezultate din infracțiuni sau contravenții pot fi confiscate. Or, ipoteza alin. 3 al art. 47 din Legea fondului funciar se referă la o dobândire licită a terenurilor.

Față de cele de mai sus, prezenta excepție de neconstituționalitate este inadmisibilă, urmând a fi respinsă.

Această consecință se întemeiază, pe de o parte, pe dispozițiile art. 23 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, potrivit cărora o excepție de neconstituționalitate poate avea ca obiect numai o prevedere legală în vigoare, or, așa cum s-a arătat, conform deciziei sus-menționate, art. 47 din Legea nr. 18/1991 este abrogat, iar pe de altă parte, pe prevederile alin. (3) din același articol, potrivit cărora o excepție de neconstituționalitate nu poate avea ca obiect o dispoziție legală constatată ca fiind neconstituțională printr-o decizie anterioară a Curții, or, constatarea abrogării art. 47 este urmarea caracterului neconstituțional al dispozițiilor sale.

Pentru aceste considerente, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 47 din Legea fondului funciar nr. 18/1991, invocată de Neustadter Kurt în Dosarul nr. 9.882/1996 al Judecătoria Brașov.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 4 decembrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Valer-Vasilie Bică

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 550

din 4 decembrie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru	— președinte
Mihai Constantinescu	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, ridicată de

Bianchi Mihăilă Cornel Umberto Loreto în Dosarul nr. 720/1997, aflat pe rolul Curții Supreme de Justiție — Secția civilă.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 27 noiembrie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa părților legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 4 decembrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 18 iunie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 720/1997, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, ridicată de Bianchi Mihăilă Cornel Umberto Loreto.

În motivarea excepției se susține că procurorul general folosește o cale de atac extraordinară pentru același motiv pentru care orice hotărâre judecătorească poate fi atacată de oricare dintre părțile în proces prin alte căi de atac ordinare și extraordinare, încălcându-se astfel prevederile art. 16, art. 21, art. 41, art. 48, art. 128, art. 130 alin. (1) și ale art. 135 din Constituție.

Exprimându-și opinia, instanța de judecată apreciază că excepția este neîntemeiată.

În scopul soluționării cauzei, conform prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, s-au solicitat puncte de vedere președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

În punctul de vedere al Guvernului se apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, având în vedere practica jurisdicțională a Curții.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, republicată, constată următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al prevederilor art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională este competentă să soluționeze excepția referitoare la dispozițiile art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă.

Cu privire la dispozițiile art. 330, art. 330² alin. 2, art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c), al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, ridicată de Bianchi Mihăilă Cornel Umberto Loreto în Dosarul nr. 720/1997 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 4 decembrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

din 22 octombrie 1996, rămasă definitivă, constatând că dispozițiile acestor texte sunt constituționale.

Față de motivarea cuprinsă în această decizie, ca și față de considerentele din Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996, prin care s-a soluționat recursul declarat împotriva soluției pronunțate în fond, nu au intervenit elemente noi, care să facă necesară reconsiderarea soluției de constatare a constituționalității, astfel încât excepția de neconstituționalitate vizând aceste dispoziții legale, invocată în dosarul de față, urmează a fi respinsă ca nefondată.

Referitor la dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, se constată că la data invocării excepției textul era deja modificat, în sensul că termenul de exercitare a recursului în anulare este de 6 luni. O atare dispoziție nu poate fi neconstituțională, din moment ce art. 125 alin. (3) din Constituție dispune că procedura de judecată, care include, desigur, și căile de atac, se stabilește prin lege.

Dacă se are în vedere faptul că recursul în anulare a fost declarat înainte de modificarea art. 330¹, se constată că, prin Decizia nr. 96/1996, Curtea Constituțională a statuat că dispozițiile art. 330¹ sunt neconstituționale în măsura în care acestea se aplică hotărârilor pronunțate înainte de 26 iulie 1993, data intrării în vigoare a Legii nr. 59/1993.

Deci în ambele ipoteze excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă. Curtea Supremă de Justiție este singura îndreptățită să stabilească dacă hotărârea în cauză era sau nu susceptibilă de a fi atacată prin intermediul recursului în anulare.

Prin aceleași decizii Curtea s-a pronunțat și asupra constituționalității dispozițiilor art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă, admitând excepția de neconstituționalitate. Având în vedere că un text declarat neconstituțional nu mai poate face obiectul unei noi excepții de neconstituționalitate, potrivit prevederilor art. 23 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, excepția vizând dispozițiile art. 330 alin. 1 din Codul de procedură civilă urmează să fie respinsă ca inadmisibilă, în baza prevederilor art. 23 alin. (6) din aceeași lege.

Magistrat-asistent,

Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 551

din 4 decembrie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru	— președinte
Mihai Constantinescu	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, ridicată de Ionescu Alina Simona în Dosarul nr. 722/1997, aflat pe rolul Curții Supreme de Justiție — Secția civilă.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 27 noiembrie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public, a intimătei-reclamante Ionescu Alina Simona și în lipsa celorlalte părți legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 4 decembrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 17 iunie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 722/1997, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, ridicată de Ionescu Alina Simona.

În motivarea excepției, care se referă la dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, se susține că acestea contravin prevederilor art. 15 alin. (2) și art. 16 alin. (1) din Constituție, precum și prevederilor din convențiile și pactele internaționale la care România este parte, care prevăd ca „examinarea proceselor să se facă în mod echitabil“.

Exprimându-și opinia, instanța de judecată apreciază că excepția este neîntemeiată.

În scopul soluționării cauzei, conform prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, s-au solicitat puncte de vedere președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

În punctul de vedere al Guvernului se apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, având în vedere practica jurisdicțională a Curții.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, constată următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al prevederilor art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională este competentă să soluționeze excepția referitoare la dispozițiile art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă.

Cu privire la dispozițiile art. 330, art. 330² alin. 2, art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 22 octombrie 1996, rămasă definitivă, constatând că dispozițiile acestor texte sunt constituționale.

Față de motivarea cuprinsă în această decizie, ca și față de considerentele din Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996, prin care s-a soluționat recursul declarat împotriva soluției pronunțate în fond, nu au intervenit elemente noi care să facă necesară reconsiderarea soluției de constatare a constituționalității, astfel încât excepția de neconstituționalitate vizând aceste dispoziții legale, invocată în dosarul de față, urmează a fi respinsă ca nefondată.

Referitor la dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, se constată că la data invocării excepției textul era deja modificat, în sensul că termenul de exercitare a recursului în anulare este de 6 luni. O atare dispoziție nu poate fi neconstituțională, din moment ce art. 125 alin. (3) din Constituție dispune că procedura de judecată, care include, desigur, și căile de atac, se stabilește prin lege.

Dacă se are în vedere faptul că recursul în anulare a fost declarat înainte de modificarea art. 330¹, se constată că, prin Decizia nr. 96/1996 Curtea Constituțională a statuat că dispozițiile art. 330¹ sunt neconstituționale în măsura în care acestea se aplică hotărârilor pronunțate înainte de 26 iulie 1993, data intrării în vigoare a Legii nr. 59/1993.

Deci în ambele ipoteze excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă. Curtea Supremă de Justiție este singura îndreptățită să stabilească dacă hotărârea în cauză era sau nu susceptibilă de a fi atacată prin intermediul recursului în anulare.

Prin aceleași decizii Curtea s-a pronunțat și asupra constituționalității dispozițiilor art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă, admitând excepția de neconstituționalitate. Având în vedere că un text declarat neconstituțional nu mai poate face obiectul unei noi excepții de neconstituționalitate, potrivit prevederilor art. 23 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, excepția vizând dispozițiile art. 330 alin. 1 din Codul de procedură civilă urmează să fie respinsă ca inadmisibilă, în baza prevederilor art. 23 alin. (6) din aceeași lege.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, ridicată de Ionescu Alina Simona în Dosarul nr. 722/1997 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 4 decembrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 552

din 4 decembrie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru	— președinte
Mihai Constantinescu	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, ridicată de Marinescu Hary în Dosarul nr. 724/1997, aflat pe rolul Curții Supreme de Justiție — Secția civilă.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 27 noiembrie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public, a intimatului-reclamant Marinescu Hary, asistat de avocat, și în lipsa celorlalte părți legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 4 decembrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 17 iunie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 724/1997, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, ridicată de Marinescu Hary.

În motivarea excepției se susține că dispozițiile atacate sunt neconstituționale. Procurorul general poate declara recurs în anulare „oricând și oricum“, creându-se astfel o situație nefavorabilă justițiabililor și „discordanțe pe plan juridic, intern și internațional“.

Exprimându-și opinia, instanța de judecată apreciază că excepția este neîntemeiată.

În scopul soluționării cauzei, conform prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, s-au solicitat puncte de vedere președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

În punctul de vedere al Guvernului se apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, având în vedere practica jurisdicțională a Curții.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, susținerile părților, concluziile procurorului, dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, republicată, constată următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al prevederilor art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională este competentă să soluționeze excepția referitoare la dispozițiile art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă.

Cu privire la dispozițiile art. 330, art. 330² alin. 2, art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 22 octombrie 1996, rămasă definitivă, constatând că dispozițiile acestor texte sunt constituționale.

Față de motivarea cuprinsă în această decizie, ca și față de considerentele din Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996, prin care s-a soluționat recursul declarat împotriva soluției pronunțate în fond, nu au intervenit elemente noi care să facă necesară

reconsiderarea soluției de constatare a constituționalității, astfel încât excepția de neconstituționalitate vizând aceste dispoziții legale, invocate în dosarul de față, urmează a fi respinsă ca nefondată.

Referitor la dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, se constată că la data invocării excepției textul era deja modificat, în sensul că termenul de exercitare a recursului în anulare este de 6 luni. O atare dispoziție nu poate fi neconstituțională, din moment ce art. 125 alin. (3) din Constituție dispune că procedura de judecată, care include, desigur, și căile de atac, se stabilește prin lege.

Dacă se are în vedere faptul că recursul în anulare a fost declarat înainte de modificarea art. 330¹, se constată că, prin Decizia nr. 96/1996, Curtea Constituțională a statuat că dispozițiile art. 330¹ sunt neconstituționale în măsura în care acestea se aplică hotărârilor pronunțate

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, ridicată de Marinescu Hary în Dosarul nr. 724/1997 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă. Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 4 decembrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,
Maria Bratu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 553

din 4 decembrie 1997

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă

Ioan Muraru	— președinte
Mihai Constantinescu	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Victor Dan Zlătescu	— judecător
Paula C. Pantea	— procuror
Maria Bratu	— magistrat-asistent

Pe rol, pronunțarea asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, ridicată de Ștefan Tudorel și Stănescu Florica în Dosarul nr. 839/1997, aflat pe rolul Curții Supreme de Justiție — Secția civilă.

Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 27 noiembrie 1997, în prezența reprezentantului Ministerului Public și în lipsa părților legal citate, și au fost consemnate în încheierea de la acea dată, când Curtea, având

înaintea de 26 iulie 1993, data intrării în vigoare a Legii nr. 59/1993.

Deci în ambele ipoteze excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă. Curtea Supremă de Justiție este singura îndreptățită să stabilească dacă hotărârea în cauză era sau nu susceptibilă de a fi atacată prin intermediul recursului în anulare.

Prin aceleași decizii Curtea s-a pronunțat și asupra constituționalității dispozițiilor art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă, admitând excepția de neconstituționalitate. Având în vedere că un text declarat neconstituțional nu mai poate face obiectul unei noi excepții de neconstituționalitate, potrivit prevederilor art. 23 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, excepția vizând dispozițiile art. 330 alin. 1 din Codul de procedură civilă urmează să fie respinsă ca inadmisibilă, în baza prevederilor art. 23 alin. (6) din aceeași lege.

nevoie de timp pentru a delibera, a amânat pronunțarea pentru data de 4 decembrie 1997.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Curtea Supremă de Justiție — Secția civilă, prin Încheierea din 17 iunie 1997, pronunțată în Dosarul nr. 839/1997, a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, ridicată de Ștefan Tudorel și Stănescu Florica.

În motivarea excepției se susține că dispozițiile atacate încalcă ordinea de drept, precum și drepturile și libertățile cetățenești, „așa cum sunt acestea înscrise în titlul II din Constituția României”, și prevederile art. 130 alin. (1) din Constituție.

Exprimându-și opinia, instanța de judecată apreciază că excepția este neîntemeiată.

În scopul soluționării cauzei, conform prevederilor art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, s-au solicitat puncte de vedere președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului.

În punctul de vedere al Guvernului se apreciază că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată, având în vedere practica jurisdicțională a Curții.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale atacate, raportate la prevederile Constituției și ale Legii nr. 47/1992, republicată, constată următoarele:

În temeiul art. 144 lit. c) din Constituție și al prevederilor art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională este competentă să soluționeze excepția referitoare la dispozițiile art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă.

Cu privire la dispozițiile art. 330, art. 330² alin. 2, art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, Curtea s-a pronunțat prin Decizia nr. 73 din 4 iunie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 255 din 22 octombrie 1996, rămasă definitivă, constatând că dispozițiile acestor texte sunt constituționale.

Față de motivarea cuprinsă în această decizie, ca și față de considerentele din Decizia nr. 96 din 24 septembrie 1996, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 251 din 17 octombrie 1996, prin care s-a soluționat recursul declarat împotriva soluției pronunțate în

fond, nu au intervenit elemente noi care să facă necesară reconsiderarea soluției de constatare a constituționalității, astfel încât excepția de neconstituționalitate vizând aceste dispoziții legale, invocată în dosarul de față, urmează a fi respinsă ca nefondată.

Referitor la dispozițiile art. 330¹ din Codul de procedură civilă, se constată că la data invocării excepției textul era deja modificat, în sensul că termenul de exercitare a recursului în anulare este de 6 luni. O atare dispoziție nu poate fi neconstituțională, din moment ce art. 125 alin. (3) din Constituție dispune că procedura de judecată, care include, desigur, și căile de atac, se stabilește prin lege.

Dacă se are în vedere faptul că recursul în anulare a fost declarat înainte de modificarea art. 330¹, se constată că, prin Decizia nr. 96/1996, Curtea Constituțională a statuat că dispozițiile art. 330¹ sunt neconstituționale în măsura în care acestea se aplică hotărârilor pronunțate înainte de 26 iulie 1993, data intrării în vigoare a Legii nr. 59/1993.

Deci, în ambele ipoteze excepția de neconstituționalitate urmează să fie respinsă. Curtea Supremă de Justiție este singura îndreptățită să stabilească dacă hotărârea în cauză era sau nu susceptibilă de a fi atacată prin intermediul recursului în anulare.

Prin aceleași decizii Curtea s-a pronunțat și asupra constituționalității dispozițiilor art. 330² alin. 1 din Codul de procedură civilă, admitând excepția de neconstituționalitate. Având în vedere că un text declarat neconstituțional nu mai poate face obiectul unei noi excepții de neconstituționalitate, potrivit prevederilor art. 23 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, republicată, excepția vizând dispozițiile art. 330 alin. 1 din Codul de procedură civilă urmează să fie respinsă ca inadmisibilă, în baza prevederilor art. 23 alin. (6) din aceeași lege.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c) și al art. 23 din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 330, art. 330¹, art. 330², art. 330³ și ale art. 330⁴ din Codul de procedură civilă, ridicată de Ștefan Tudorel și Stănescu Florica în Dosarul nr. 839/1997 al Curții Supreme de Justiție — Secția civilă.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică din 4 decembrie 1997.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

prof. univ. dr. IOAN MURARU

Magistrat-asistent,

Maria Bratu

HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE****privind exceptarea sau reducerea taxelor vamale aplicate în anul 1998 pentru unele produse de bumbac**

În temeiul prevederilor art. 70 din Legea nr. 141/1997 privind Codul vamal al României,

Guvernul României hotărăște :

Articol unic. — Se aprobă, pentru anul 1998, exceptarea sau, după caz, reducerea taxelor vamale la importul unor produse de bumbac cuprinse în cap. 52 din Tariful vamal de import al României, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU

VICTOR CIORBEA Contrasemnează:

Ministru de stat,
ministru industriei și comerțului,

Mircea Ciomara

Ministru finanțelor,

Daniel Dăianu

Ministru agriculturii și alimentației,

Dinu Gavrilescu

București, 18 februarie 1998.

Nr. 80.

*ANEXĂ***TAXELE VAMALE****aplicate în anul 1998 la importul unor produse de bumbac cuprinse în cap. 52 din Tariful vamal de import al României**

Poziția tarifară	Denumirea mărfii	Taxa vamală
1	2	3
5201.00	Bumbac, necardat, nepieptănat:	
5201.00.10	- Hidrofil sau albit	ex.
5201.00.90	- Altfel decât hidrofil sau albit	ex.
52.02	Deșeuri de bumbac (inclusiv deșeuri de fire de bumbac și deșeuri scămoșate)	
5202.10.00	- Deșeuri de fire	3
	- Altele:	
5202.91.00	-- Deșeuri scămoșate	3
5202.99.00	-- Altele	3
5203.00.00	Bumbac, cardat sau pieptănat	ex.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2-4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 30.98.12.301 B.C.R. — S.M.B.

Adresa pentru publicitate : Serviciul relații cu publicul și agenții economici, București,
Str. Blanduziei nr. 1, sectorul 2, telefon 211.57.30.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 668.55.58 și 335.01.11/4028.